

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: B. Doherty și S. Pardo Quintillán, agenți)

Obiectul

Recurs declarat împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a doua) din 28 iunie 2005, *Industrias Químicas del Vallés/Comisia* (T-158/03) prin s-a respins acțiunea având ca obiect anularea Deciziei 2003/308/CE a Comisiei din 2 mai 2003 privind neînscriserea metalaxilului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului și retragerea autorizațiilor acordate pentru produsele fitosanitare care conțin această substanță activă (JO L 113, p. 8)

Dispozitivul

- 1) Anulează hotărârea Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 28 iunie 2005, *Industrias Químicas del Vallés/Comisia* (T-158/03).
- 2) Anulează Decizia 2003/308/CE a Comisiei din 2 mai 2003 privind neînscriserea metalaxilului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului și retragerea autorizațiilor acordate pentru produsele fitosanitare care conțin această substanță activă.
- 3) Obligă Comisia Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de procedura desfășurată la prezenta instanță și în primă instanță, inclusiv a celor aferente procedurilor privind măsurile provizorii desfășurate atât la Curte, cât și la Tribunal.

(¹) JO C 271, 29.10.2005.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 18 iulie 2007 (cererea având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare formulată de Hof van Cassatie van België — Belgia) — Acțiune penală împotriva Norma Kraaijenbrink

(Cauza C-367/05) (¹)

(Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen — Articolul 54 — Principiul „ne bis in idem” — Noțiunea de „aceleași fapte” — Fapte diferite — Urmărire penală în două state contractante — Fapte unite prin aceeași rezoluție infracțională)

(2007/C 235/09)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hof van Cassatie van België

Partea din acțiunea principală

Norma Kraaijenbrink.

Obiectul

Cerere având ca obiect pronunțarea unei hotărâri preliminare — Hof van Cassatie van België — Interpretarea articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985, între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19) — Principiul *ne bis in idem* — Fapte distincte dar legate printr-o unitate de rezoluție și care constituie, în acest temei, o singură faptă din punct de vedere juridic — Similitudine între fapte în sensul articolului 54 sau lipsa acesteia — Descoperirea, ulterior condamnării într-un stat, a altor fapte săvârșite în aceeași perioadă cu faptele sancționate și care împreună cu acestea din urmă reprezintă manifestarea aceleiași rezoluții infracționale — Dreptul de a sancționa aceste fapte complementare într-un alt stat — Luare în considerare a sancțiunilor pronunțate anterior în primul stat

Dispozitivul

Articolul 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985, între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la 19 iunie 1990 la Schengen (Luxemburg), trebuie interpretat în sensul că:

- criteriul relevant pentru aplicarea articolului menționat este cel al identității actelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de fapte îndisolubil legate între ele, independent de încadrarea juridică dată acestor fapte sau de interesul juridic protejat;
- fapte diferite constând, în principal, pe de o parte, în deținerea într-un stat contractant a unor sume de bani provenite din traficul de substanțe narcotice și, pe de altă parte, în convertirea sumelor de bani obținute de asemenea dintr-un astfel de trafic la casele de schimb valutar situate într-un alt stat contractant, nu trebuie considerate „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen numai prin prisma faptului că instanța națională competentă constată că respectivele fapte sunt legate între ele prin aceeași rezoluție infracțională;
- instanța națională respectivă este cea care trebuie să aprecieze dacă gradul de identitate și conexitate dintre toate circumstanțele reale care trebuie comparate este de natură să permită constatarea că este vorba de „aceleași fapte” în sensul articolului 54 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen, având în vedere criteriul relevant menționat mai sus.

(¹) JO C 48, 25.2.2007.